

40 χρυσά στεφάνια για 40 γενναίες ψυχές

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



Είχε έρθει η ώρα. Είχε φτάσει η στιγμή να αποδείξουν τη δύναμη της πίστης τους. Οι σαράντα χριστιανοί στρατιώτες είχαν παρουσιαστεί μπροστά στον έπαρχο της Σεβάστειας Αγκικόλα και περίμεναν υπομονετικά. Ήξεραν ότι ο αυτοκράτορας Λικίνιος ήταν φανατικός εχθρός των χριστιανών κι ότι αυτός είχε διατάξει τον έπαρχο να τους βάλει σε πειρασμό. Όμως οι σαράντα στρατιώτες δε θα λύγιζαν τόσο εύκολα.



Ο Αγρικόλας στην αρχή τους ζήτησε να θυσιάσουν στα είδωλα κι εκείνοι ψύχραιμα αρνήθηκαν. Ο έπαρχος δεν το έβαλε κάτω. Άρχισε να τους παινεύει για τις μαχητικές τους ικανότητες, για την ανδρεία και τη γενναιότητά τους. Θα τους γέμιζε αξιώματα και πλούτη, αρκεί να αρνούνταν τον Χριστό. Στο άκουσμα των λόγων αυτών, ο Κάνδιδος, ένας από τους στρατιώτες έκανε ένα βήμα μπροστά και πήρε το λόγο: *«Ευχαριστούμε για τους επαίνους της ανδρείας μας, αλλά ο Χριστός, διδάσκει ότι στον κάθε άρχοντα πρέπει να προσφέρουμε ό,τι του ανήκει. Και γι' αυτό στον βασιλέα προσφέρουμε τη στρατιωτική υπακοή. Και ακολουθούμε το Ευαγγέλιο και ωφελούμε το κράτος με την υπηρεσία μας. Γιατί, λοιπόν, μας ανακρίνεις για μια πίστη που διαμορφώνει τέτοιους χαρακτήρες και οδηγεί σε τέτοια έργα;»*

Ο Αγρικόλας κατάλαβε ότι αυτοί οι στρατιώτες δεν θα αλλαξοπιστούσαν ό,τι κι αν έκανε. Διέταξε να τους ξεγυμνώσουν και να τους ρίξουν σε μια παγωμένη λίμνη, για να πεθάνουν από το κρύο. Έβαλε κι έναν φρουρό να τους φυλάει σε περίπτωση που θελήσουν να διαφύγουν.

Η ώρα περνούσε. Έπεσε για τα καλά πια η νύχτα. Το κρύο γινόταν όλο και πιο έντονο. Τα σώματα των σαράντα χριστιανών άρχισαν να μελανιάζουν από το κρύο. Όμως είχαν ο ένας τον άλλον κι αυτό ήταν μεγάλη παρηγοριά εκείνη τη δύσκολη ώρα του βασανιστηρίου. *«Κουράγιο αδέλφια, αν υπομείνουμε μόνο αυτή τη νύχτα, θα κερδίσουμε ολόκληρη την αιωνιότητα»*, συμβούλευαν ο ένας τον άλλον και έπαιρναν δύναμη.

Ο φρουρός, που τον έλεγαν Αγλάιο, παρακολουθώντας το βασανιστήριο και

βλέποντας το θάρρος των σαράντα στρατιωτών, κάτι ένιωσε μέσα του. Έναν θαυμασμό, μια λύπη, μια συγκίνηση, ένα τσίμπημα στην ψυχή του. Όλα την ίδια στιγμή.



Το σκοτάδι ήταν πια πολύ πυκνό και είχε αγκαλιάσει όλη την πλάση. Όμως ο Αγγάιος βλέπει μια λάμψη στον ουρανό. Τρίβει τα μάτια του και ξανακοιτάζει. Κι

όμως γινόταν στα αλήθεια εκείνο το θαύμα: σαράντα χρυσά στεφάνια κατεβαίνουν από τον ουρανό και κατευθύνονται προς τους χριστιανούς της παγωμένης λίμνης. Ρίγη συγκίνησης και ταπείνωσης συγκλονίζουν τον ειδωλολάτρη φρουρό.

Και ξαφνικά, ένας από τους στρατιώτες, μην αντέχοντας άλλο το κρύο του βασανιστηρίου, πηδά έξω από τη λίμνη, χάνοντας έτσι το στεφάνι του μαρτυρίου. Ο Αγλάιος δεν χάνει την ευκαιρία. Ξεντύνεται γρήγορα και μπαίνει στην παγωμένη λίμνη. Η παγωνιά καταλαμβάνει απότομα το σώμα του, όπως και η ζεστασιά την ψυχή του. Και να που ο ειδωλολάτρης κάνει κάτι που δεν έχει ξανακάνει ποτέ στη ζωή του: προσεύχεται στον Χριστό, με δάκρυα στα μάτια, να τον συγχωρέσει. Και με αυτή του την προσευχή κερδίζει επάξια το τεσσαρακοστό στεφάνι του μαρτυρίου.

Κάποτε ξημέρωσε. Στρατιώτες φτάνουν μπροστά στην λίμνη. Οι σαράντα χριστιανοί μισοπεθαμένοι από το κρύο καταλαβαίνουν ότι έφτασε η στιγμή. Η υπομονή τους και το θάρρος τους θα ανταμειφθούν σύντομα. Τα σπαθιά των δημίων πέφτουν με δύναμη πάνω στα σώματα των αγίων και τους χαρίζουν την αιώνια ζωή. Η εκκλησία μας τιμά τη μνήμη τους κάθε χρόνο, στις **9 Μαρτίου**.

Α.Η.Σ.

